

Oponentský posudek

Bakalářská práce, Marek Danko

Role filmu v kulturní politice Československa 1945-1948

Bakalářská práce M. Danko se zaměřuje na jasně definované téma role filmu v kulturní politice ČSR v poválečném tříletém období. Autor postupuje logicky od definice tématu a pramenů, popisu poválečné situace a s ní spjaté kulturní politiky, následuje samotný pohled na film, jeho situaci, organizaci, události s ním spjaté zakotvení jeho role v kulturní politice. Věnuje se též důležitému fenoménu dramaturgie a témat. Autor má výhodu v tom, že peripetemií filmu se v poslední době zabývalo několik autorů a také toho využívá, když kombinuje jejich názory a pohledy. Vedle toho nezůstal pouze u kompilace literatury, ale je za ním také archivní výzkum a doplnění problematiky o výsledky vlastního bádání.

Pokud jde o kritický pohled na práci, předně bych konstatoval, že práce je stylisticky na výši a vytknout ji lze pouze drobnosti (na jednom místě Rudá armáda s malým „r“, jinde slovo „vyzývat“ s měkkým i po „z“), obecně je možná mírně zarážející trochu vyprávěcí styl na počátku každé kapitoly, kdy nás autor uvádí do svých úvah, historická práce by snesla poněkud jiný přístup. Z věcných problémů bych autorovi vytknul některé drobné formulační teze na počátku práce – na s. 9 konstatuje, že na poválečném uspořádání se aktéři dohodli v Košicích, aby dal do poznámky pod čarou, že důležité jednání proběhlo předtím v Moskvě – jde tak trochu o protimluv, protože mezi dohodou a vyhlášením je přeci jen rozdíl. Když pak líčí roli KSČ v poválečném systému, zcela opomíjí její politiku vůči přerozdělování půdy, která byla vedle odbojové tradice a autorem zmiňované národní rétoriky jedním z klíčů volebního vítězství. Pokud jde o samotný film a proces znárodnění, autor zmiňuje na straně 21 koncept znárodnění, včetně kin, které se měly stát ekonomickou základnou. Z dalšího není zjevné, jak reagovali i klíčoví ideoví otcové znárodnění na proměnu tohoto konceptu – stala se kina skutečně ekonomikou základnou? Zde předpokládám zodpovězení této otázky – i otázky reakcí klíčových osobností během obhajoby. Autor následně dojde ke své klíčové kapitole o roli filmu v kulturní politice,

prakticky jí nahrazuje závěr, který se následně „vejde“ na jedinou normostranu. Nepovažuji tento způsob strukturování textu za šťastný, stírá se rozdíl mezi tématem a z něj vzešlými závěry. Podotýkám, že jde o věc struktury, nikoliv vysloveně obsahu či snad jeho nekvalitního zpracování, to rozhodně nezpochybňuji.

Celkově práci hodnotím velmi pozitivně, jak jsem zmínil výše, práce s literaturou, prameny, jakož i stylistika jsou na vysoké úrovni a doporučuji k obhajobě s hodnocením výborně.

V Praze dne 6. 8. 2018

Doc. PhDr. Michal Stehlík, Ph.D.

Ústav českých dějin FF UK